

ANSWER

CONRAD BERCOVICI
PETER H. BERGSON
RUSSEL G. CARTER
ILYA EHRENBURG
PAUL ELDRIDGE
FRANK GERVASI
SEN. GUY M. GILLETTE
JACOB GLATSTEIN
SEN. HECHT
JEREMIAH HELPERN
ERI JABOTINSKY
ARTHUR KOESTLER
RAY LEWIS
CLARE LUCE
SAMUEL MERLIN
ROBERT NATHAN
JAST RIESS
ARTHUR SZYK
SIGRID UNOSET
LORD WEDGWOOD
ABRAHAM WEINSHALL
ISAAC ZAAR
WILLIAM B. ZIFF

שער ה"אנסוור", הכולל איור של ארתור שיק והכתובת: "לעולם לא נסכים לחזור לגטו"

"THE ANSWER" – העתון שנטל

לעצמו את "זכות הזעקה"

גד נחשון

בצרפת). במרוצת השנים נוספו לקבוצה אישים כתיאו בן נחום ופייר דלוגאז. החבורה נהנתה מסיועו של זאב ז'בוטינסקי עד שנפטר ב-3 באוגוסט 1940 ותמיכת רוברט בריסקו וקולונל ג'ון פטרסון (מפקד גדוד נהגי הפרדות שנלחם בגליפולי ומפקדו של יוסף טרומפלדור).

הקבוצה פעלה תחילה כתא של האצ"ל ובהתאם לכך היה לה מפקד: פיטר ברגסון. ברבות הימים החל התא לפתח קו פעולה וקו אופי עצמאי, ונציגה אריה בן אליעזר נשלח לארץ ישראל במטרה "להיות בעניינים".

כמצופה, לא הצליחה הקבוצה לערוך מגבית משלה. הימים היו קשים: יהודי ארצות הברית רצו להיעלם במרחב האמריקני, הם חששו מלהיות מזוהים כיהודים. הציונות היתה תנועה חלשה. ובנוסף, המימסד היהודי ואישים כד"ר סטפן וייז הצמידו לקבוצה תווית של "פשיזם יהודי".

במקביל לניסיון עריכת המגבית, שכאמור לא עלה יפה, החליטו ראשי הקבוצה לאמץ את הרעיון של ז'בוטינסקי להקים צבא יהודי של רבע מיליון חיילים ויסדו את "הוועד למען צבא יהודי של יהודים פלשתינאים ומחוסרי מולדת".

כאשר החלו להגיע במהלך מלחמת העולם השנייה הידיעות הראשונות על השמדת היהודים באירופה, עברה הקבוצה תהליך של מטמורפוזת: רעיון "הצבא היהודי" נדחק לשוליים ואת מקומו תפסה ה"זעקה" וכן יצירת דעת קהל אמריקנית שתניע את העולם החדש להתמקד, בין השאר, בהצלת יהודי אירופה ובעיצוב מכשירי הגנה שמטרתם לסכל את מלאכת הנאצים ועוזריהם. מול שתיקתו של המימסד היהודי יצאו פיטר ברגסון וחבריו למאבק על דעת הקהל. ב-1943 פירסמה הקבוצה מודעות של עמוד שלם ב"ניו יורק טיימס" ובעתונים אחרים. התומר עוצב על ידי אשף הפירסום ויקטור רטנר אך הכוח שמאחוריו היה העתונאי והמחזאי היהודי בן הכט. הוא היה המגוייס הבולט והאקטיבי ביותר של הקבוצה. בן הכט העניק לה ולכתב העת שלה מימד אינטלקטואלי, חודר כליות ולב וחסר תקדים. המודעות היו הבסיס שעליו צמח ה"אנסוור". הדבר קשור להצעה של ממשלת ורמניה לשחרר 70 אלף יהודים במחיר של 50 אלף דולר כופר נפש לגולגולת.

"The Answer" היה כתב עת יוצא דופן בעולמה של העתונות היהודית. הוא נולד בניו יורק, בתקופת השואה, לתוך חלל של שתיקה ומחדל מצד הממסד היהודי של ארצות החופש נוכח פני ההשמדה. הוא היה יציר כפיה של קבוצת ארץ ישראלים שהתגלגלה לארצות הברית, קבוצה רוויזיוניסטית מחלמירי זאב ז'בוטינסקי. בציבור האמריקני היא נודעה כ"קבוצת ברגסון", על שם חבר אצ"ל הלל קוק שכונה פיטר ברגסון. הוגה הדעות הבולט של הקבוצה היה שמואל מרלין.

צריך להבהיר: לקבוצה היו יחסים מיוחדים עם האצ"ל בארץ ישראל. היא לא נפגעה, למשל, ממשבר יאיר שטרן ויסוד הלח"י. בנוסף, יחסה לזאב ז'בוטינסקי היה ביקורתי. אולי משום כך באו המתקפות הכבדות והמכאיבות ביותר על הקבוצה מצד התנועה הרוויזיוניסטית האמריקנית הרשמית שבה פעלו אישים כד"ר בן ציון נתניהו. עובדה זו בולטת על רקע המתקפה הכללית ממנה סבלה הקבוצה מצד המימסדים היהודי והציוני באותה תקופה.

לחץ יהודי ולחץ בריטי, כמובן, גרמו לכך שראש ה-F.B.I., אדגר הובר בעצמו, הכין תיק על "הזרים הארץ ישראלים". הלוחצים ניסו לגרש את חברי הקבוצה מארצות הברית והגדירו אותם בשם "פשיסטים".

מ"צבא יהודי" ל"זעקה"

בשנת 1943 הודיעו ברגסון, מרלין ותיאו בן נחום בווישינגטון על הקמת ה"וועד העברי לשחרור לאומי", על "אומה עברית" ועל יסוד "הליגה האמריקנית למען פלשתינה חופשית". הקבוצה היתה זקוקה לביטאון ועל כן החלה להוציא באותה עת את ה"Answer" ("התשובה"), שבשנותיו הראשונות היה כלי ביטוי יחיד שהרים קול זעקה באמריקה נגד השמדת יהדות אירופה.

הכל התחיל בפברואר 1939, כאשר מפקד האצ"ל בארץ ישראל, דוד רוזאל, שלח שליחים לארצות הברית במטרה לאסוף תרומות. מפברואר 1939 ועד פברואר 1940 התלכדו האישים הבאים בקבוצה שסבלה מהעדר מעמד ליגלי ברור ובעיקר מחרפת רעב ועוני: הלל קוק, יצחק בן עמי, חיים לובינסקי, אהרון קופ, אריה בן אליעזר, ד"ר אלכסנדר רפאלי ("הדני"), ירמיהו הלפרין (ייצוג בלונדון), מיכאל ברכין, ערי ז'בוטינסקי, אלברט סטארה (ייצוג

ממסכת לכתב עת

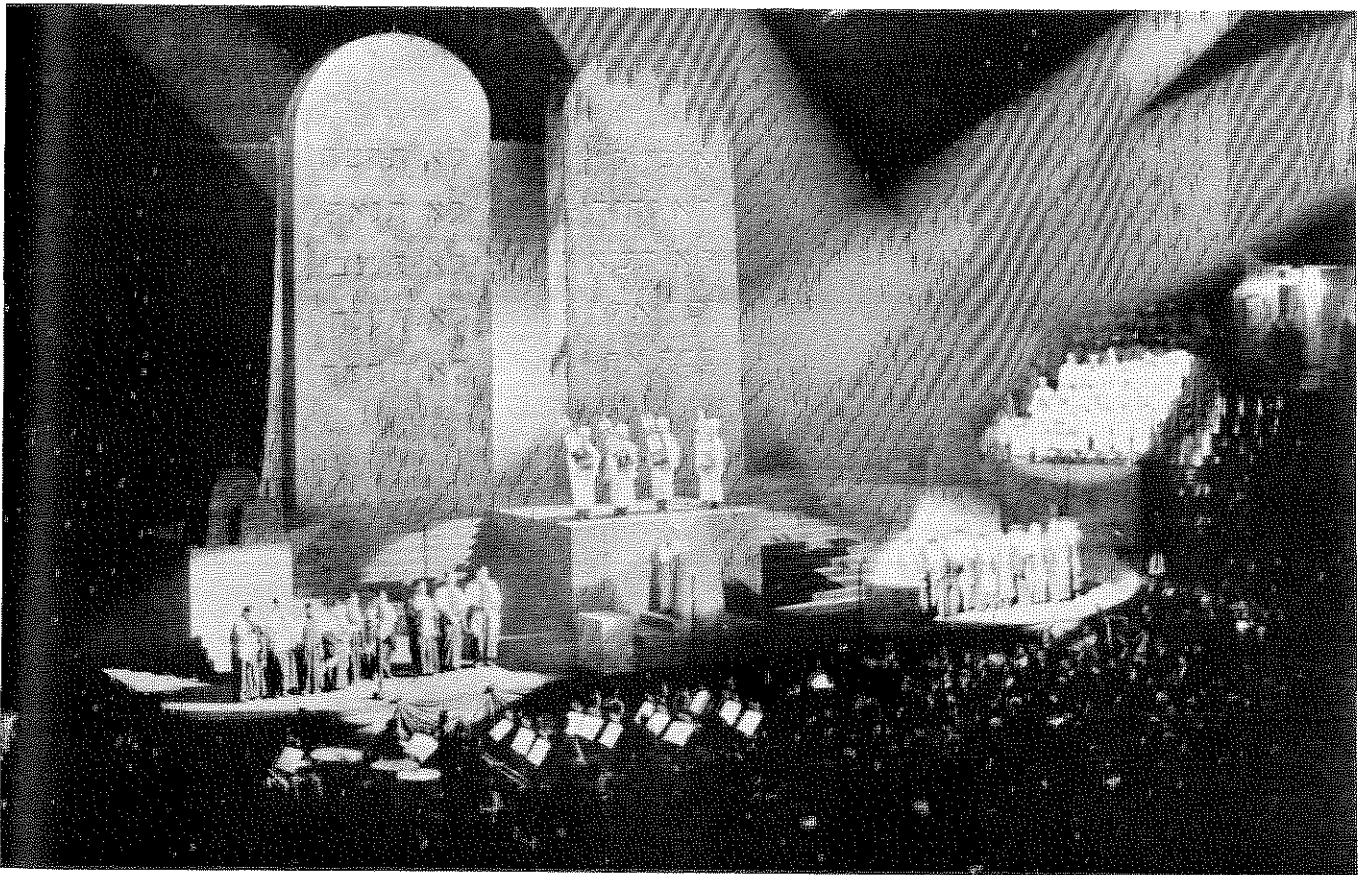
המודעות קראו להצלת יהודי רומניה ודחפו את חברי הקבוצה ואת בן הכט לנקוט בכמה צעדים:

א. בן הכט וקורט וייל הפיקו מסכת דרמטית בשם "לעולם לא נמות". המסכת הוצגה ב־9 במרס 1943 במדיסון סקווייר גרדן בניו יורק וצפו בה 40 אלף אמריקנים. בן הכט גייס להפקה את טובי הכוחות בברודוויי כדולי ריז, מוס הרט, אדוארד ג. רובינסון, סטלה אדלר ופול מוני. סיסמת המסכת היתה: "פעולה, לא רחמים". אל המסכת הוסיף בן הכט את "בלדת הגידונים למוות". המסכת היתה מבצע אדיר של הסברה ויחסי ציבור ובהמשך אף הוצגה בסיבוב הופעות בערים גדולות ברחבי אמריקה ושודרה כתסכית בתחנות רדיו. בושינגטון הפכה המסכת לאירוע בהשתתפותם של חברי קונגרס רבים ו־8 שופטים של בית המשפט העליון. רק התשיעי, היהודי פליקס פונקפורטר, החריים את ההצגה ובכך חזרה אחרי התקשורת היהודית הרשמית שסירבה לסקר את האירועים האלה.

ב. באותה עת הקימה הקבוצה, בעזרת בן הכט, את "ועד החירום להצלת יהודי אירופה". בן הכט פנה לנציגי המימסד בבקשת השתתפות אך נענה בשלילה. הוא הביע תדהמה על "מלחמות היהודים" ועל הפיצול החולני, תופעות שהיו בעוכרי הניסיון להציל יהודים. הכט, ברגסון, מרלין, בן עמי, בן אליעזר, ערי ז'בוטינסקי ושאר חברי הקבוצה לא נבהלו. הם הצליחו, לא יאומן כי יסופר, לארגן את הוועידה היחידה למען הצלת יהודים שנערכה בתקופת השואה. למרבה הצער, גם היישוב בארץ ישראל והנהגת התנועה הציונית לא הצליחו לערוך ועידה מסוג זה.

"ועידת החירום למען הצלת יהודי אירופה" התכנסה מ־20 עד 25 ביולי 1943 במלון "קומודור" בניו יורק ועסקה בהצלה של יהודים כאילו מדובר במדע. השתתפו בה 125 מומחים ואישים מפורסמים, כמחציתם לא יהודים. המטרה העיקרית היתה הקמת "סוכנות מיוחדת של בעלות הברית להצלת יהודים". על רקע הפעילות האינטנסיבית הזו צמח כתב העת.

התפילה "שמע ישראל", המושמעת מפי עשרים רבנים - סצינה מהמסכת "לעולם לא נמות"

מאפייני "Answer"

העתון ראה אור לראשונה ב־15 באפריל 1943, בתקופת מסע המסכת הנוודת "לעולם לא נמות". הוא הופיע כדו שבועון במשך יותר מחמש שנים וחצי. הגיליון האחרון ראה אור ב־17 בדצמבר 1948, חצי שנה ומעלה לאחר הקמת מדינת ישראל. קהל היעד: דעת הקהל האמריקנית. בממוצע היו לעתון כ־15 אלף מנויים, אך מאחר שלקבוצה השתייכו רבבות חברים, יש להניח שמספר הקוראים היה רב יותר.

העתון יצא לאור בניו יורק על ידי "חברת התשובה". המשרד הראשי שכן ברחוב 44 מספר 1 באיסט סייד של מנהטן והיו לו סניפים בלוס אנג'לס, פילדלפיה, שיקגו ורושינגטון. המו"ל היה גבריאל וקסלר שהיה גם העורך הראשון. אך העורך הכולט היה שמואל מרלין, בעל ניסיון עיתונאי מפולין ועוזרו של זאב ז'בוטינסקי.

מרלין, הוגה דעות, הוא גם מזרחן הנוטה כיום שמאלה בנושא יחסי יהודים-ערבים. בשעתו כיהן, כהלל קוק, כחבר הכנסת הראשונה מטעם תנועת החרות ופרש ממנה. כיום הוא חי בניו יורק.

בן הכט, מן הדמויות הבולטות בעולם התיאטרון האמריקני, נימנה עם האישים שהעניקו ל"אנסוור" חומר ויוקרה

מאמרי המערכת נכתבו בעיקר על ידי שמואל מרלין, מיכאל ברכין ונתן ג'ורג' הורוביץ. במערכת כלטו במרוצת השנים: ג'והן סמרטנקו, פרנסיס גונתר, מוריס ויליאם, רות קרפ וישראל טסליט. בין פעילי ואוהדי הקבוצה בימי השואה וכימי המאבק לתקומה ועצמאות שפירסמו מאמרים ב"אנסוור": ערי ז'בוטינסקי, קונרד ברקוביץ', הסופר פייר ואן פאסן (מנסח מודעות הענק) וכמובן בן הכט ש"הטיל צילו" על העתון. למעמד מיוחד באשר לצורה ולאירורים זכה האמן הדגול ארתור שיק המוכר לרבים מ"הגדת שיק" ומציור מגילת העצמאות של ישראל. שיק, בציוריו ובאירוריו המיוחדים ביופי ובמקוריות ביטא הן את זעקת השואה ולאחר מכן, בתקופת המאבק בשלטון הבריטי, את זעקתם של עולי הגרודם כדב גורנר. ביטוי לעוצמת שיק, לדוגמה, הוא האירור שלו ל"בלדת הנידונים למוות" של בן הכט שזכה לתהודה גדולה. שיק בכוחו כיוצר תרם לכך ש"אנסוור" הצטיין ברמה צורנית גבוהה ובכל גיליון עד סוף 1948 ריחפה רוחו היוצרת.

את ההיסטוריה של "אנסוור" ניתן לחלק לשניים: מ־15 באפריל 1943 עד 18 במאי 1944, ומתאריך זה עד סיום הופעת העתון ב־17 בדצמבר 1948. החלוקה לשתי תקופות מסייעת לציין דגשים. הדגש של המאמר הנוכחי הוא על התקופה הראשונה: ייחודו של העתון כמכשיר ליצירת דעת קהל למען הצלת יהודים. מבחינה זו העתון היה "כתב עת מגוייס", שמטרתו לגייס לחצים על הקונגרס והבית הלבן. בכך הוא השתלב במערך יחסי הציבור של הקבוצה ובשלל פירסומיה, מנשריה ועצומותיה.

היעד: לשבור מחסומים פסיכולוגיים, כגון "הצלת יהודים תיפגע במאמץ המלחמתי". בכך, למשל, האמין הסנטור דאו הארי טרומן, לימים נשיא ארצות הברית. היעד הסופי היה להקים גוף אמריקני או אמריקני-בריטי שיתמחה בנושא היהודי. בן הכט האמין שהצלת יהודים היא נושא מוסרי-אנושי ולא "נושא יהודי".

חינוך לגבורה

"אנסוור" היה כתב עת אנטי-בריטי. עוצמת הביקורת על בריטניה השתנתה לפי צרכי השעה ונעה כמטוטלת. תחילה – פתיחת שערי ארץ ישראל לפליטי השואה. הקו האנטי-בריטי גבר מ־1944 ושיקף גם את מאבקי אצ"ל וההעפלה לארץ ישראל. ביטוי לכך – הדפסת כרוזי האצ"ל, בעברית, ב"אנסוור", וב־1947 יצירת דעת קהל נגד הוצאתם להורג של לוחמי המחתרת. צריך לציין: המעגלים סביב הקבוצה שנוצרו על רקע המאבק להצלת יהודים בתקופת המלחמה לא התפרקו לאחר 1945. ב־1947 העלה בן הכט בכרודווי את "דגל נולד", המחזה האנטי-בריטי ביותר שאי פעם הוצג על אדמת אמריקה. ואילו הגיליון האחרון של "אנסוור" מ־17 בדצמבר 1948 מתאר את קבלת הפנים הנלהבת שנערכה בארצות הברית למנחם בגין כשה"שושבין" הוא פיטר ברגסון.

אך נחזור לשנים הראשונות. מידע מפורט מגיא ההריגה באירופה תפס מקום מרכזי בעתון, כשהוא משמש מעין איל המקעקע את גישת "שלושת הקופים". העתון תיעד את הרצח הנאצי בקייב,

שהיה יו"ר "הוועד למען צבא יהודי". לעומת זאת, פיטר ברגסון הכוח הארגוני המניע של הקבוצה זכה לתמונת שער רק בגיליון של ה-12 בפברואר 1944. "אנסוור" גם מיהר לשבח מדינות שהצילו יהודים כדנמרק ובפרט שוודיה, זמן קצר לאחר התרחשות מעשה ההצלה.

העתון ביטא את המעבר משואה לתקומה שאפיין את העם היהודי באותה תקופה. ב-18 במאי 1944 הקימה הקבוצה את "הועד העברי לשחרור האומה" וכן "שגרירות עברית בווינגטון", כן דרשה ייצוג בוועידת יסוד האו"ם בסאן פרנסיסקו ב-1945.

מבחינה עתונאית היה "אנסוור" כתב עת בעל רמה אינטלקטואלית גבוהה וספרותי באופיו. כאמור הוא פנה גם לאליטות האמריקניות, ולכן חייב היה להקפיד על רמת כתיבה, ניתוח והבעה גבוהים. כמובן שאישים כבן הכט ופייר ואן פאסן, למשל, קירבו ידידים וחברים למקצוע לכתב עת זה.

מעגלי הקבוצה

במושג זה הכוונה היא ליסודות החברתיים שפעלו במסגרת הקבוצה או אהדו את מאבקה. קיימת זיקה בין המעגלים האלה לבין המעורבות והתמיכה בכתב העת. משקל התומכים המפורסמים האלה סייע לעליה במשקל ההשפעה והיעילות של העתון ככלי הסברה לוחם.

בין המעגלים, "המעגל הפדרלי": מדובר ביסודות במימשל שאהדו את "הקבוצה" כשר הצי פרנק נוקס, שר הפנים הרולד אייקס ובעיקר אלינור רוזוולט, אשת הנשיא.

"המעגל הפוליטי" כלל את הנשיא לשעבר, הרברט הובר, המועמד לנשיא נדל וילקי ומושלים כג'ון דייואי, ארל וורן, וייליאם וייט, אך חשובים מכל היו: הסנטורים אדווין ג'ונסון וג'יי ג'ילאט וחברי הקונגרס ויל רוג'רס, עמנואל סלר וייליאם סומרס.

מעגל נוסף כלל גולים ופליטים מפורסמים: ארתור שיק, קורט וייל, תומאס מן, אמיל לודוויג, ברונו ולטר ובפרט בלטה במעורבות שלה סג'רד אונדסט, הנורווגית בעלת פרס נובל לספרות מ-1928 שנלחמה בוידקן קוויזלינג, ראש ממשלת נורווגיה מטעם הנאצים. "מעגל התקשורת": כמעט כל המי ומי בתקשורת סייע לאנשי הקבוצה, ורבים פירסמו חומר ב"אנסוור". ביניהם: ויליאם הרסט, פרידה קיצווי, ג'והן גונתר, ויליאם ז'ף ומקס לרנר.

"מעגל הבוהמה, הספרות והתיאטרון": יחסית, קבוצה זו היתה הגדולה מכל השאר, לא במעט הודות למעמדו של בן הכט. בין האישים שתורמו לרמת הכתיבה הגבוהה של העתון ושאר פירוטומי הקבוצה: בן הכט, סטלה אדלר, ג'ו דווידסון (פסלת), לואיס ברומפילד, פייר ואן פאסן, ויקטור רטנר, שלום אש, ולדו פרנק, קונרד ברקוביץ, אלזה מקסוול (הרכילאית), אדוארד ג'. רובינסון, פול מוני, יעקב בן-עמי, מרלון ברנדו, מוס הרט, גרוצ'ו מארקס, הארי כהן, בילי רוז, דורותי פרקר, הנדריק ואן-לון, לותר אדלר ויעקב קלצקין. אליטה זו העניקה ל"אנסוור" עוצמה רוחנית אדירה.

למשל, תוך הבאת עדויות של פליטים שהצליחו לנוס מההשמדה, והביא מידע ראשוני על מרד ג'טו וארשה. ביולי 1943 נערכה עצרת בלוס אנג'לס ושם שר הקהל את "ההימנון למרד ג'טו וארשה" שחיברו לוסר רוקסמן. זאת, בנוכחות ראשי הוליווד כסמואל גולדווין ואישים כארל וורן, מושל קליפורניה באותה עת (לימים נשיא בית המשפט העליון ויו"ר הוועדה לחקר רצח הנשיא קנדי). באחת: בשנות מלחמת העולם השנייה היה "אנסוור" כתב העת היחיד בתקשורת היהודית, ואולי העולמית, שהקדיש את כל-כולו לדרכי ההצלה.

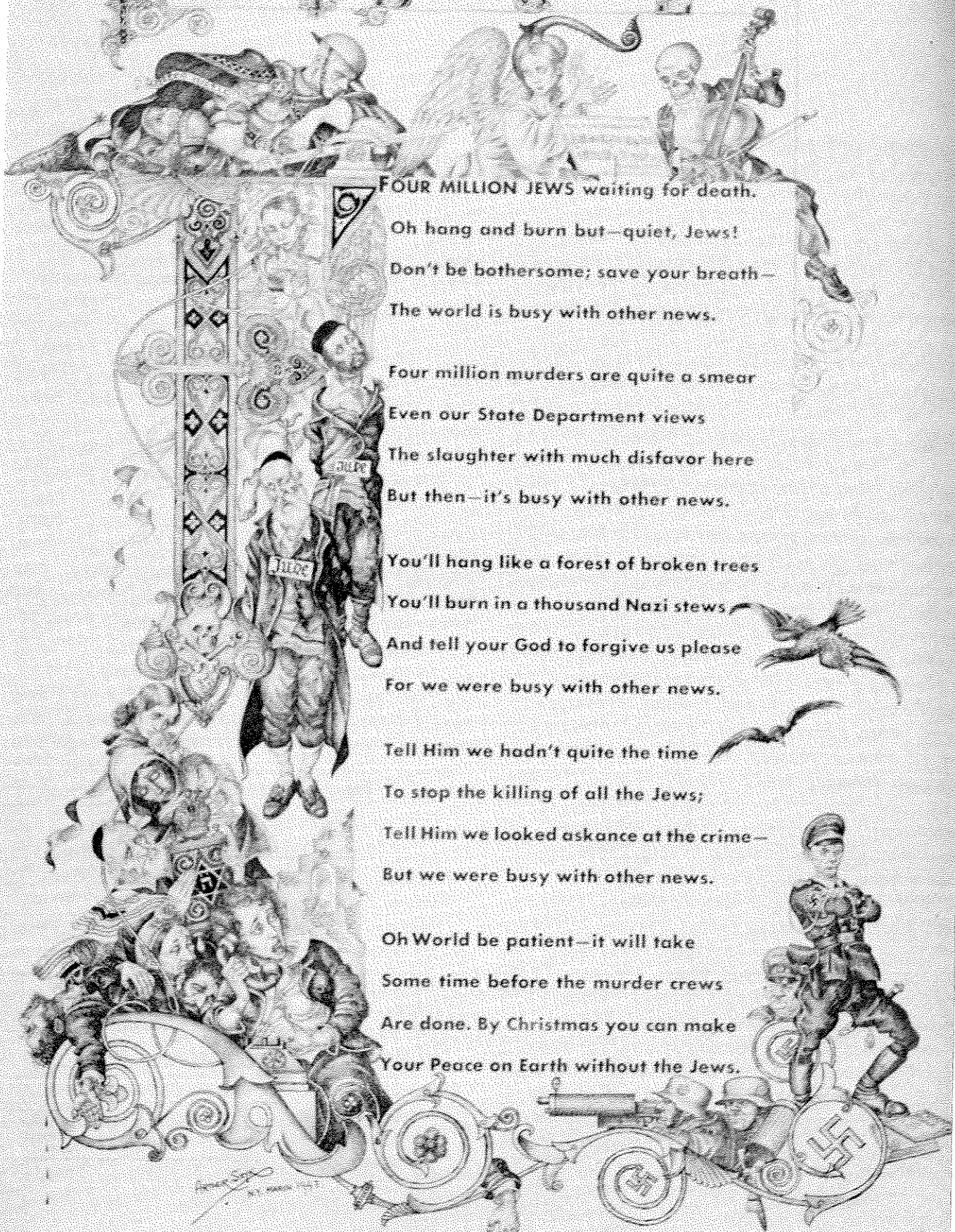
"אנסוור" לא ראה עצמו כתב עת יהודי. מטרתו היתה לגייס מגוון של קבוצות בארצות הברית למען העניין היהודי והציוני. אם כי הוא כלל חומר רוויזיוניסטי כקטעים מספרי ז'בוטינסקי, או ידיעה על הקמת בית ספר לטיסה של האצ"ל, לא הוצג ככלי ביטוי רוויזיוניסטי הכפוף למרות התנועה או האצ"ל בארץ. הוא הציג עצמו כעתון מוסרי ואולי קוסמופוליטי, שמטרתו לשכנע בני אדם שרצח יהודים, כיהודים, הוא פשע של הציויליזציה המודרנית. מרלין ובן הכט שילבו בתעמולתם ערכים כלל אמריקניים ואת "ארבע החירויות" שעליהן הכריזו רוזוולט וצ'רצ'יל כמטרות המלחמה והנצחון. מבחינה זו משך אליו כתב העת אמריקנים רבים, לרבות ממחנה השמאל וכמובן את נציגי האליטה הליברלית. בנוסף הוא משך אליו את היהודים שהתרחקו מהיהדות, כמו בן הכט, ונטו להתבולל.

העתון הפגין פתיחות רבה כלפי "אויבי הרוויזיוניסטים" שירדו לחייו. הוא נמנע מעיסוק ב"מלחמות היהודים" והשתדל לקבל סיוע מעתונות היידיש, שלה היו באותה תקופה כמיליון קוראים. בהיותו כתב עת נייטרלי, הוא משך אליו גם את תוגי האורתודוקסיה היהודית שהפגינו רגישות יותר מהמיסד היהודי או הציוני לנושאי ההצלה. דוגמה לנייטרליות של העתון: סיקור פרשת ההתאבדות של נציג ה"בונד" בלונדון, שמואל זיגלבוים, שהותיר אחריו צוואה קורעת לב שהסתיימה בקריאת ניצחון של ה"בונד" (האנטי-ציוני, כזכור).

הערכת "היהודי הלוחם" עברה כחוט השני ב"אנסוור". בכל גיליון כמעט חזרה התביעה להקמת צבא יהודי ויחידות קומנדו יהודיות. העתון התייחס למסורת המלחמה על הכבוד היהודי עור מימי בר כוכבא. פורסם בו מידע על יהודים בצבאות העולם, לרבות לגיון הזרם הצרפתי. העתון תיעד והילל את מעללי הפרטיזנים היהודים שהיו מוכנים להקריב עצמם למען הכבוד היהודי. בגיליונות שנת 1944 עלה משקל התיעוד של מאבק האצ"ל בארץ ישראל והוא גדל משנה לשנה. גיליונות השנים 1947 ו-1948 דומים, לפעמים, לביטאוני האצ"ל בארץ. "אנסוור" שקד לאורך כל הדרך על חינוך לגבורה; אין רע יותר מאשר למות ללא נשק בידים.

העתון הדגיש את נושא "חסידיו אומות העולם" במובן הרחב של המושג. כל לא יהודי שהצטרף למאבקי הקבוצה זכה לכיסוי מופלג. הלא יהודים ממש "מככבים" בתמונות השער של העתון. תמונת השער של הגיליון הראשון היא של הסנטור אדווין ג'ונסון,

ALLAD OF THE DOOMED JEWS OF EUROPE

FOUR MILLION JEWS waiting for death.

Oh hang and burn but—quiet, Jews!
Don't be bothersome; save your breath—
The world is busy with other news.

Four million murders are quite a smear
Even our State Department views
The slaughter with much disfavor here
But then—it's busy with other news.

You'll hang like a forest of broken trees
You'll burn in a thousand Nazi stews
And tell your God to forgive us please
For we were busy with other news.

Tell Him we hadn't quite the time
To stop the killing of all the Jews;
Tell Him we looked askance at the crime—
But we were busy with other news.

Oh World be patient—it will take
Some time before the murder crews
Are done. By Christmas you can make
Your Peace on Earth without the Jews.

"אמות כשמשון"

מבנה הגליון הראשון של "The Answer", מבחינת הצורה והתוכן, יכול לשמש כדגם של כתב העת בעיקר בתקופה הראשונה, כלומר עד מאי 1944. את שלושת הגליונות הראשונים ערך גבריאל וקסלר. לאחר מכן עברה העריכה לשמואל מרלין.

תמונת השער, כאמור, היא של הסנטור אדווין ג'ונסון, והמוטו: "מלחמה, ולאחר-מלחמה, היעדים של העם היהודי". בפתח הגליון עמוד ברכות לקראת הופעתו של העתון החדש. הגליון כולל מידע על פעולות הקבוצה, "הוועד למען צבא יהודי" וחומר על המסכת "לעולם לא נמות" של בן הכט וקורט וייל והתגובות לה. כן כולל הגליון הראשון מאמרים, כגון זה של הסנטור ג'ונסון הקובע: "איני מסוגל לשבת בשקט כאשר אחי בני האדם נשחטים במיליונים".

הגליון מדגיש בין השורות את סיסמת הקבוצה: "לא רחמים כי אם מעש". בגליון מצויים האיור הראשון של ארתור שיק ליצירה של בן הכט — "בלדת הנדונים למוות", "תשובתי" של הסופר אמיל לודוויג, "המלחמה והיהודי" של ז'בוטינסקי, מדור ידיעות הקשורות למאבק הקבוצה, העמוד שפורסם ב"ניו יורק טיימס" הקורא להצלת 70 אלף יהודי רומניה ומדור בשם "חדשות הצבא היהודי". במאמר המערכת שנכתב, כנראה, על ידי נתן ג'ורג' הורוביץ, מתואר הרצח באירופה ועולה קריאה להצלה. המאמר מביע תקווה שניתן לסכל את נחישותו של אדולף היטלר לחיסול העם היהודי. הוא מביע אמון שבעזרת בריטניה וארצות הברית ניתן להשיג יעד זה. בכך הוא משקף את קו המדיניות של "אנסוור": להפעיל לחצים הישר על הבית הלבן יותר מאשר על דעת הקהל. לאחר שדרך זו לא הוכיחה עצמה יצא בן הכט למסע חדש שנשא את השם "החזית המוסרית השנייה", כלומר מאבק על דעת הקהל כיעד ראשוני.

בגליון השני מופיעים ביקורת על מחלקת המדינה ומוטיב "היהודי הלוחם". בגליונות הבאים, שאותם ערך מרלין, מושמעת הקריאה לפתיחת שערי ארץ ישראל והגברת המתקפה על רווולט וצ'רציל כאחד. בגליון ה-6 ביולי 1943 לדוגמה, מודגשת מורשת הגבורה והכבוד היהודי. תמונת השער: איור של שיק המתאר לוחמים יהודים ופרטיונים ואחת מהן אומרת: "אמות עם האויב כשמשון". הגליון עומד בסימן איזכור אירועי מרד גיטו וארשה שהסתיים ב-16 במאי 1943. הכתובת: "מרד גיטו וארשה יזכר בדורות הבאים".

בגליון של ה-20 באוגוסט 1943 מצוטט פיטר ברגסון: "אני איש צעיר שלא צריך לדבר כי אם להילחם. היטלר לא מנע ממני להילחם נגדו. האומות המאוחדות מונעות ממני להילחם נגדו."

הקבוצה — בת חורגת

העתון "דה אנסוור" הגיע להישגים מסויימים, אם כי מלאכת ההשמדה לא נעצרה. הוא הצליח להרעיד את מצפונם של רבים ובעקיפין תרם ליצירת מחוייבות מוסרית באמריקה לעם ישראל להשיג את עצמאותו. לדעת הקהל שיצרה הקבוצה היה משקל במאבק הציוני. ברור שהעוצמה היתה רבה יותר אם המימסד היהודי והמימשל לא היו נלחמים בקבוצה, מצרים את צעדיה ומציגים אותה כ"פשיסטית". החרם שהוטל על הקבוצה היה כפול: בשנות ה-40 היא היתה בת חורגת, "קבוצת אצל מסוכנת", ומ-1950 היתה לבת חורגת ומוחרמת בהיסטוריוגרפיה של תקופת השואה. לאחר שנים כה רבות יש לשים את הדברים במקומם הנכון. המדובר בציבור לא קטן, של אנשים בעלי מצפון בארצות הברית שנטלו, כמעט יחידים, את זכות הזעקה כשהם מונחים על ידי קבוצה ארץ ישראלית. אלה כאלה טרם זכו להיסטוריון שלהם.